

Interjú a főgonosszal

John Bell a BBC újságírója egész életében nagy cselekedeteket szeretett volna véghezvinni, akár csak az apja és az anyja. Akik szintén híresek és elismertek... szerettek volna lenni. Azonban ez nem jött nekik össze, így egy szem fiúkba ültették át nagyravágyásukat, bár tehetséget nem sokat adtak hozzá. John képességei átlagosak voltak, de szorgalmával és motivációjával sikerült magát felhozni a jobb tanulókhoz és sportolókhoz. Na, nem a legjobbhoz, de a felső harmadban szinte mindig benne volt. Egyszer például harmadik lett az iskolai futóversenyen, egy másik alkalommal meg csak neki és egy másik osztálytársának sikerült jeles dolgozatot írnia, a többieké mind rosszabb lett. Végig az iskolai évei alatt a hasonló „rekordokat” számolgatta, és ennek alapján érezte magát valakinek, bár legbelül azt gondolta, hogy ennél többre hivatott. Az egyetemen már nem volt elég a szorgalom és a tanároknak kedveskedés, lényegében végig a bukás határán táncolt. Ennek kompenzálásához más területeken próbálkozott: folyamatosan a legszebb, legintelligensebb lányokat hívta randevúra, azzal, hogy menőbbnek, sikeresebbnek, gazdagabbnak adta ki magát, mint amilyen valójában volt. Ezek a kapcsolatok egy vagy két estén át tartottak, de John azért rendkívül büszke volt rá, hogy megvolt ő is, meg ő is, meg ő is. Egyetemi tanulmányai végéhez közeledve, a negyedik legszebb évfolyamtársát végül sikerült meggyőznie, hogy – jobb alternatíva híján – jöjjön hozzá feleségül. Karrierje kezdetén egy helyi lapnál helyezkedett el, majd ambíciózusságának és munkabírásának köszönhetően harmincas évei elejére felkúzdötte magát a BBC-be, mint részmunkaidős, harmadrangú eseményekről tudósító sportújságíró. Innentől azonban megint azzal szembesült, hogy az előléptetéshez tehetségre lenne szüksége, itt nem adhatja ki magát a valósnál jobb kvalitású embernek, pusztán törtetéssel, és más embereken való átgázolással egy bizonyos ponton túl nem lehet jutni. A vállalat belső szabályzata szerint az juthatott feljebb, aki írt egy-két nagyon jó cikket, ami megdobta az olvasottságuk. A cikk akár szólhat olyanról is, ami nem az adott újságíró szakterülete, a lényeg, hogy legyen benne valami különleges, valami, ami kiemeli a hasonló írások tömegéből. John Bell cikkei mindig alapos munkáknak bizonyultak helyesírási hibák és tárgybeli tévedésektől mentesen. Csak éppen a tehetség isteni szikrája hiányzott belőlük, ami nélkül nem is jutott előrébb.

Ez pedig nagyon is feszélyezte Johnt. Egy nap így szólt feleségéhez:

- Drágám szerinted mit tudnék tenni ahhoz, hogy előléptessenek?
- Ezt neked kell tudnod! – mondta az fáradtan az egész napi munkától.
- Na, de mégis... valami ötlet? – reménykedett az újságíró.
- Nem tudom – vont vállat a neje. - Gondolom, írnod kéne valami olyasmit, amit más még nem írt.
- Igen, a vállalati szabályzatban is valami ilyesmit olvastam. De mégis mit?

- Amire kíváncsiak az emberek, amit eddig még nem tudtak. Nincs esetleg valamilyen új celeb vagy politikus, akit még nem interjúvoltak meg?

- Hátööö...

- Vagy valamilyen jelenség, aminek nem tudjuk még, mi áll a háttérében! – ötletelt az asszony.

- Hmm, mondasz valamit – válaszolt az újságíró, és kinézett az ablakon a legújabb superhősfilm plakátjára, majd a hamarosan születendő gyereküknek vett mesekönyvére. Leült, hunyorgott és teljes fordulat-számon gondolkodott. És világosság gyúlt a fejében, megszületett az első önálló ötlete.

- Megvan! – pattant fel, olyan hevesen, hogy szerelme is összerezzen.

- No, mi az? - kérdezte az.

- A főgonosszal fogok interjút készíteni. Csomó mesében és sok filmben van egy öncélú gonosz, aki csak magáért a pusztításért pusztít, cél nélkül gonoszkodik. Én a rosszfiúk rosszfiúját, az összes gonosz felettesét, a főgonoszt akarom megtalálni!

- Neked elment az eszed! – csattant fel a nő. – Ilyen alak nem létezik, ez csak fantazmagória.

- De-de, létezik, ezt bebizonyítom! – mondta John megkérdőjelezést nem tűrő hangon. – Sőt beszélni is fogok vele.

- Pfff, csinálj amit akarsz – morgott az asszony.

És az újságíró csinálta is. Egész délután és este meg éjjel az internetet bújta a főgonosz után kutatva. Végül sok átverés és zsákutca után talált egy gonoszokról szóló könyvet, amiben állítólag szó volt a főgonoszról is. Másnap egész Londont átkutatta ezért a könyvért, míg végül egy antikváriumban ráakadt, és megvehette borsos áron. A könyvben írtak a Grimm mesék gonoszairól, a sorozatgyilkosokról, a pszichológiai gonosz-elméletről és a modern filmek gonoszairól. Ez mind érdekes volt, John ki is jegyzetelte őket, de a főgonoszról csak nem talált benne semmit. Visszament reklamálni az antikváriushoz.

- Kérem, ebben a könyvben nincs arról szó, amit a fülszövegben említenek!

- Elképzelhető, hogy egyes lapok hiányoznak, vagy megsérü...

- Ez hiánytalan. Az látszódna rajta, ha rongálva lenne! – szakította félbe az újságíró, és dühében az asztalra csapta a könyvet.

Ennek következtében kirepült belőle egy kis cetli. A cetlin egy név állt, egy telefonszám és egy szöveg: „a főgonoszról nálam érdeklődhet”. Még mielőtt bármit is tehetett volna a könyvesbolt eladója, John felkapta a papírdarabot, és kiviharzott. Beült a kocsjába, és beütötte a nem angol előhívóval rendelkező számot. Kicsöngött. Várt. Közben a másik oldalon odacsoszogtam a csörgő mobilomhoz, és felvettem.

- Halló! – szóltam bele.

- Halló, itt John Bell! – mondta az angolul.

- Óh, már számítottam a hívására – váltottam én is angolra. – Főgonosz ügyben keres, ugye?

- I-igen - mondta az elcsukló hangon. – Honnan tudta?

- Az nem számít! De maga jöjjön ide Budapestre két nap múlva, és találkozzunk délután háromkor a Széll Kálmán téren.

- Hogyan?

- Holnapután három, Széll téren az óra alatt – mondtam neki, azzal lecsaptam a kagylót, és visszamentem írni a történetet.

Johnnak nem volt más választása, összepakolta a cókókját, kivette a szabadnapjait, elbúcsúzott főnökétől és feleségétől, majd másnap délután a Heathrow reptéren felszállt a Budapest felé tartó járatra. Rendben meg is érkezett estére, és elfoglalta a szobáját a margitszigeti Hiltonban. A következő napon izgatottan ébredt, abban a tudatban, hogy talán szenzációs cikket tud majd kanyarítani, amiért biztosan előléptetik. Már kettő előtt kinn volt a téren, pedig én még el sem indultam, hiszen jó szokásomhoz híven késnem kellett néhány percet. John kicsit feldúltnak tűnt.

- Na, végre, hogy itt van! Mi tartott ennyi ideig, már azt hittem nem is jön – morgott.

- Türelem, csak négy percet késtem.

Azzal elsétáltunk a tér egy nyugodtabb szegletébe.

- Szóval, ön a főgonosz megtalálásban mesterkedik...

- Igen, tud benne segíteni?

- Persze, ezért hívtam.

- És mit kér cserébe?

- Egy jó történetet.

- Hogyan?

- Semmi, csak végezze a dolgát és számoljon be nekem az eredményről.

- Összesen ennyi lenne? Ez gyanúsan alacsony ár...

- Kell, vagy nem kell a segítség?

- Kell, természetesen – vágta rá John.

- Rendben – mondtam, majd tartottam egy kis hatásszünetet. – A főgonosz nem a mi létsíkunkon él, így először át kell mennie az ő világába. Onnantól már nem segíthetek, mert még sosem jártam ott – hazudtam. – Viszont az átkerülésben még tudok segíteni.

- És mit csináljak, ha átkerültem?

- Mondom, ebben nem segíthetek, de ha már ott van, biztos tudni fogja, melyik a főgonosz.

- Hmm, és az átkelés?

- Menjen holnap a Rákosborzasztónál lévő városhatárhoz, és keresse meg a fekete kereszttel jelzett útvonalat, induljon el rajta Románia felé, és közben hörpölje fel azt az italt, amit nemsokára odaadok! – azzal a kezébe csúsztattam egy zöld színű fiolát.

John meghökkent, majd kitört belőle a kérdésáradat.

- De miért pont Románia felé? Ott él a főgonosz? Talán valami baja van a románokkal? És a fiolát miért kell meginni? Lesz valami kedvezőtlen egészségügyi hatása? Hogy jutok vissza?

- A visszajutás egy jogos kérdés. Egy nap után, ha addig életben marad, akkor automatikusan visszakerül. Ami a többit illeti: semmi bajom a románokkal, ez pusztán formáság. És persze nem mérgezem meg.

- Mi az, hogy „ha életben maradok”? - kapta fel a fejét az újságíró.

- Gondolja, hogy a főgonoszt felkeresni életbiztosítás? - feleltem kérdéssel a kérdésre. – Nem éppen veszélytelen egy olyan létsíkra jönni, ahol csupa öncélúan gonoszkodó figura tanyázik.

- Igaz-igaz – bólogatott. – Ezzel mindenképp számolnom kell.

- Na, akkor sok szerencsét! Hívjon fel, ha visszatért!

Azzal elbúcsúztunk, és ki-ki ment a saját dolgára. John kikapcsolta az addig titokban bekapcsolt diktafont és go-pro-t, amiről természetesen tudtam, hiszen én találtam ki őt.

Másnap hajnalban, kép és hangrögzítő berendezésekkel, elegendő étellel és itallal, hálózásokkal és egymással felfegyverkezve John a rákosborzasztói városhatárnál nézte a térképet a napfelkelte fényénél, a fekete kereszt jelzését keresve. Némi kutatás után megtalálta a jelzést, egy ösvény susnyással benőtt bejáratánál. John felhörpölte a zöld folyadékot és elindult az utacskán. Kezdetben teljesen szokványos erdei ösvény volt, rovarokkal, a közeli autóút hangjaival, bükkfákkal és erdő illattal. Az újságíró már arra gyanakodott, hogy át találtam verni, ám lassan változásnak indult a környék. Egyre melegebb lett, és a növényzet is kezdett mediterránba, majd félsivatagiba váltani, a zajok is megszűntek. Egyszer csak egy tágas mezőn találta magát, ahol egy ilyen felirattal találkozott: „Senki földje”. Haladt előre a fokozatosan sivatagba hajló tájon, amiből fekete kigőzölgések törtek elő. Egyszer csak egy határátkelőnél találta magát, ami a „Rossz Birodalom”-ba vezetett. Az átkelőben egy kis kobold ült.

- Jó napok kívánok! – szólította meg illendően John.

- Anyád valagát, te rozmárfejű, itt nem mész át! – vágta rá a kobold.

- Hogyan? – az újságíró nem akarta elhinni, amit hallott.

- Még süket is vagy, turista gecí?

- Khm, mi otthon, Angliában, nem szoktunk hozzá az ilyesféle beszédmódhoz.

- És még ennek a halláskárosult, ködevő, modoros faszkalapnak áll feljebb. Ha úgyis mindenből pudingot készítenek, te például ehethnél szarpudingot!

- Na, de kérem, ez már mégiscsak hallatlan! – horkant fel az újságíró.

- Na, de kérem, ez már mégiscsak hallatlan! – utánozta gúnyosan a kobold. – Persze, hogy hallatlan, mert te nem hallasz, te pudingzabáló angol lótetű.

- Na jó, ezt hagyjuk. Miért vagy ilyen bunkó velem? Hol találom a főgonoszt?

- Hihíhi, ez jó – hahotázott a kobold. – Azt hiszed, hogy segíteni fogok neked, elefánthúgy töltelék? Mi vagyunk a rosszak, a gonoszok, nem segítünk a másoknak csak úgy. Amúgy a másik kérdésedre is épp ez a válasz. Azért kapsz tőlem ilyen, egyébként neked jogosan kijáró bántásmódot, mert nekem ez a dolgom, erre a feladatra lettem beosztva – itt szusszant egyet, majd folytatta. – Csak ezt te nem bírod felfogni a szájalmas, autista agyaddal, hogy kapnál rákot!

- Ohh, értem – hümmögött az újságíró. – Sajnálom. Akkor egyedül kell megkeresnem a főgonoszt.

- Nem mész te sehova faszparaszt, két lábon járó agyrák!

- Mert különben?

- Mert különben bazdmeg, nem engedem!

- Hát, ez nem hangzik valami ijesztően – mondta John miközben elindult lassan, félig a manóra szegezett szemmel.

- Ne menj el, nem engedem! Még nem hallottad az összes káromkodásomat, kedves angol barátom – mondta a kobold, de közben nem mozdult el az őrhelyéről. John kiszúrta, hogy ennek az lehet az oka, hogy nincs lába.

- Sajnos mennem kell, visznemlát!

- Lótúrót, ott maradsz, szarpuding! A lófasznak is van vége! Hova mész?! Széttrancsíroz a főgonosz, te nyomorult vadállat. Autista, hallásrokkant, albiongeci.

Ám az újságíró nem hallgatott rá, és továbbállt. Még messziről is lehetett hallani a kobold kreatív káromkodásait. A hegyek, amik közé John ért, visszhangoztak a sok rondaságtól. A táj továbbra is kihalt és forró volt, növények alig, leginkább csak kaktusszal és fekete rózsával lehetett találkozni. Állatok közül is csak torzszülött kecskék, patkányok és óriáspókók voltak láthatóak messzebb az úttól, valamint a látható ég szélén néha egy hétfejű sárkány tűnt fel. Az egyik szurdok alján váratlanul elé toppant egy szellem, aki pont úgy nézett ki, mint a jó emlékű Jozsif Visszarionovics Dzsugasvili.

- Állj meg vándor! – pödörte meg ravaszskán a bajsát Sztálin szelleme.

- Ki maga? – hőkölt vissza John. – Mintha már láttam volna a történelemben!

- Ez elképzelhető – húzta ki magát büszkén a szellem.

- Valami szovjet diktátor... izé volt. Lenin?

- Langyos – mondta hűvösen Sztálin.

- Langyos nevű diktátorról még nem hallottam.

- Maga nem a legélesebb kés a fiókban, úgy látom. Amúgy Sztálin néven ismer a világ.
- Tééényleg – engedte el a füle mellett a diktátor sértését. - Maga a nagy Sztálin!
- Úgy bizony – enyhült meg az.
- Szintén öncélú gonoszkodó?
- Mi? – háborodott fel látványosan. - Dehogya is! Én Jó Ember vagyok, proletárszent.
- Oh, elnézést, csak a kobold az átkelőnél azt mondta...
- Tehát félre lett informálva! Szerencséje, mert máskülönben az ilyen viselkedés likvidálással lenne büntetve.

- É-értem.
- Látja ott azt a torzszülött kecskét? – mutatott Sztálin a közelben ugrándozó ötlábú és kétfejű bakkecskére. – Nem idegesítő, ahogy ott ugrál?
- De, mondhatjuk...
- És nagyobb tud ugrani, mint én, ez azért mégiscsak hallatlan! Szentségtörés! Az ilyen állatnak pusztulnia kell!

- Ahha – mondta bizonytalanul John.

Erre Jozsif Visszarionovics Dzsugasvili szelleme a bak után suhant, utolérte és valamilyen úton-módon beléköltözött. A kecske megállt, rángott egy-kettőt, majd vért okádva elterült. Ezután a szellem kikászálódott a tetemből és visszasuhant a teljesen ledöbbent újságíróhoz.

- Na mi van, miért néz így? Talán szolidarit az állattal? Vagy maga is tud ekkorát ugrani?
- Nem, nem – kapcsolt John. – Még véletlenül sem tudok ekkorát ugrani – azzal bizonyításként ugrott egy nagyon kicsit.

- Helyes – pödörte meg Sztálin a bajuszát. – Amúgy, ha gyakorol lesz ez még jobb is.

- Ahha.

- És nyelvtudással hogy áll? Irodalommal?

- Én csak angolul beszélek és alig néhány könyvet olvastam életemben – állította be magát John a valóságosnál is műveletlenebbnek az életét megvédendő.

- Pedig fontos a műveltség. Én négy nyelven beszélek, és nagyon sok könyvet olvastam. Önnek is csak ajánlani tudom. Mit szólna egy sakkhoz?

- Mi történik, ha nemet mondok? – kérdezett vissza óvatosan a megszólított.

- Azt csak a Jóisten és én tudom...

- És ha igen?

- Akkor van esélye a túlélésre.

Így hát játszottak egy játszmat, majd egy visszavágót, mindkettőben Sztálin nyert. Végül a szellem megelégelte a dolgot.

- Jól van, maga kellőképpen sótlan, szürke és tehetségtelen ember, hogy ne veszélyeztesse a szovjet...
na, szóval a Rossz birodalom biztonságát és egységét. Mehet, amerre lát!

- Részemről a szerencse – mondta a kecske halála óta folyamatosan erős félelemben lévő John, azzal tovább ment az úton.

Ahogy haladt előre, egyre inkább sötétté vált az ég körülötte, a növény- és állatpopuláció is teljesen kihalt. Mikor már alig látott valamit, felkapcsolta a magával hozott zseblámpát. Nem messze egy barlangbejáratot vett észre. Úgy gondolta, mielőtt bemegy, elkölti az ebédjét, iszik és felveszi a pulóverét. Az ivás és pulóver sikerült, de az ételét nem sokkal az elővétel után gonosz penészgombák falták fel. Miután bosszankodott egy sort, tovább haladt a barlang fele. Nem sokkal később oda is ért. Odabent teljes sötétség uralkodott, csak kísérteties hangok hallatszottak ki. John nyelt egy nagyot, és belépett. Óvatosan lépkedett. Egyszer a falra világított, ahonnan vérdenevérek szálltak el, többek között az új jövevény irányába. John gyorsan a földre vágta magát, de így sem úszta meg karcolás nélkül. Miután arrébb álltak a denevérek, feltápszkodott, és folytatta útját. Némi idő elteltével egy tágas csarnokba ért, ahonnan a gyanús hangok eredtek. Zseblámpájával körbevilágított a termen. Mikor már a nagyobb részén körbeért, kezdett megnyugodni, de aztán az egyik sarokban olyat látott, amitől megállt benne a verő. Maga a főgonosz ült ott egy vastrónon, körben alattvalóival! Ott volt Darth Veder nagyúr, a maffiavezér Al Capone, a szüzeket evő hétfejű sárkány és Sauron a Gyűrűk Urából. Épp mindannyian aludtak, vagy legalább is úgy tettek, hogy látványosan felriadhassanak, ha arra jár egy szerencsétlen áldozat. A látványos felriadástól az újságíró ugrott egyet hátra.

- Ki vagy te, hogy meg mered zavarni az álmunkat? – dörögte a főgonosz, láthatatlan szájából.

- É-én csak John Bell vagyok, a BBC újságírója – remegett John Bell, a BBC újságírója.

- Újságírókat szoktam reggelizni! – fújta a sárkány egyik feje.

- Kuss! – torkolta le egy másik feje.

- Ez nem mentség! – förmedt rá a főgonosz a főhősre. – Kegyetlenül meg leszel büntetve!

- Nem akartam felkelteni, véletlen volt. Én csak interjút akarok készíteni a híres főgonosszal, hogy az egész világ megismerhesse őt.

A főgonoszból kinyúlt néhány sötéten örvénylő csáp, és megtapogatta az épp maga alá rondító Johnt.

- Hmm, rendben, őszintének tűnik – morogta.

- De utána lelőjük? – kérdezte Al Capone.

- Nem, te sükebóka! Épp az a cél, hogy hírül vigye a világnak a mester magvas gondolatait – zengte rá Sauron.

- Így van – erősítette meg elégedetten a főgonosz. – Kezdjük is, mert ma még sok gonoszkodnivalóm van!

Azzal egész testével közelebb suhant az újságíróhoz, aki épp nagy remegés közepette előszedte a diktafont, és bekapcsolta.

- M-miért kell ennyire g-gonosznak lenni az emberekkel, és e-ezt a sok rosszat r-rájuk szabadítani? – dadogta el John.

A főgonosz belekezdett a válaszba, azonban nem olyan messze tőlük a Rossz Birodalom takarítószolgálat a működésbe lépett, és ennek során bekapcsoltak egy porszívót, így sajnos nem lehetett hallani, hogy mit válaszolt neki. John sem hallotta kristálytisztán, de reménykedett benne, hogy otthon ki tudja szűrni a felvételből a zavaró hangokat. Közben persze szorgalmasan bólogatott, és még feltett néhány kérdést, gondolom a főgonosz születésével és eddigi pályafutásával kapcsolatban. Hirtelen elállt a porszívó, de már csak annyit lehetett hallani, hogy „szóval így lettem ilyen zseniálisan gonosz”. Ezután John udvariasan elköszönt, és kihátrált a teremből, majd elindult visszafelé azon az úton, amin jött. Ezúttal nem találkozott sem Sztálin szellemével, sem a kobolddal, igaz ez utóbbiról maga gondoskodott a határátkelő gondos elkerülésével. Simán átjutott Senki földjére a zöldhatáron, de onnan valahogy sehogy sem találta a hazavezető utat. Egy sóhajtás kíséretében konstataálta, hogy tényleg ki kell várnia az indulástól számított 24 órát. Úgy gondolta, addig sem baktat tovább feleslegesen, ezért leült két kőrakás között egy homokos helyre. Ahogy a történeteken merengett, a nagy meleg és fáradtság hatására hirtelen elnyomta az álmot.

Úgy aludt, mint a bunda. Mikor erről meggyőződött az őt távolabbról követő ember is, odamerészkedett hozzá, és zsebtolvaji ügyességgel, John felébresztése nélkül kivette a táskájából a diktafont, majd hal-kan elcsoszogott. Örült neki, hogy újabb tárgyat tehet be az üvegkalickái közé. Te meg, kedves Olvasó, lehet, hogy most egy kicsit csalódott vagy, rosszabb esetben egy kicsit dühös. Szeretted volna megtudni, mi motiválja a főgonoszt. Elárulom, én is szerettem volna, csak hát a porszívó... de nézd a jó oldalát! Nem kényszerítettem rád autoriter módon semmilyen magyarázatot a főgonosz eredetét, céljait és motivációját illetően, ami után hevesen rázva a fejedet ordibálhatnál, hogy „nem, ez így hülyeség, nagyon nem így van, a novella írója egy szellemi diktátor, aki a saját téves magyarázatát a vita lehetősége nélkül rákényszeríti az olvasóra”. Helyette kitalálhatod te magad, mit mondott Johnnak. Ezen kívül ez a kis történet – ha kellőképpen bölcs vagy hozzá – megerősítette benned azt az univerzális bölcsességet, hogy a megtett út sokszor fontosabb az elért célnál. Illetve most, hogy véget ért ez, végre kikapcsolhatod a laptopot/telefont/asztali számítógépet és képernyőbámulás meg hülye novellák olvasása helyett kimehetsz a szabad levegőre futni, játszani, szeretni, a nemzetgazdaságot építeni vagy éppen hülye novellákon agyálni. Szóval összességében tiszta haszon volt ez a tíz-húsz perc, amit a szöveggel töltöttél, ezt te is beláthatod. Szép napot!

Blabla sah